

Tunadalskyrkan, Köping 161204
Lärjungskap del 7, ”Alla har något att bidra med”
1 Kor 14:26

Jag fick ett telefonsamtal häromdagen från någon som höll på med en uppgift i religion och som skulle jämföra olika slags kyrkor. Den som ringde visste ingenting om frikyrkligheten och hade haft sporadisk kontakt med svenska kyrkan. När jag beskrev hur vår församling är uppbyggd, med demokratisk ordning, med det personliga engagemanget, med gemenskap runt kaffebord och matbord, så blev den spontana reaktionen: Så mysigt det låter, det blir ju som en familj.

Det kan ibland vara bra att få infallsvinklar från andra håll, för det är så lätt att bli hemmablind, och det kändes så gott med hans reaktion. En familj är inte likriktad, det kan finnas många viljor, det kan dra åt olika håll, men man har någonting gemensamt som gör att man håller ihop, som gör att man satsar tid och energi på att få det så bra som möjligt.

Att vara lärjunge, som är temat för höstens predikningar är att vara en del i Guds stora familj, och dra sitt strå till stacken; att använda de gåvor och funktioner som har blivit givna från Gud. Vi har talat om att vi är som levande stenar som bygger upp Guds rike, och där alla är lika viktiga, att vi är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk – och vara den synliga förmedlaren mellan Gud och människa. Att göra folk till lärjungar som Jesus sade att vi skall göra, är att göra honom synlig på många olika sätt, att genom liv och ord visa på honom och hans makt, för att ge människor möjlighet att kunna ta ställning till vem han är.

En grundförutsättning för att vara lärjunge är närheten till Jesus, genom bibelläsning, bön, den kristna gemenskapen, en relation som bär genom livet och in i evigheten. Den närheten gör också att man undan för undan kan förstå mer och mer och göra aha-upplevelser efter vägen, men samtidigt göra att man får brottas med olika saker eftersom allt inte är självklart. Men tänk vilken möjlighet att få ha den helige ande som en privatlärare som vill undervisa om Jesus, som vill påminna om allt vad han har gjort, som liksom sätter strålkastaren på honom och inte på mig och mina fram-eller motgångar.

En församling har ett enda fokus- och det är Jesus Kristus och att göra honom känd och trodd. Det kan ske på så många sätt, men det är

viktigt att församlingen som det står i Equmeniakyrkans grund bestäms av sitt centrum- inte av sina gränser. Vi får vara en kyrka där mötet med Jesus Kristus förvandlar mig- dig och världen.

För att det ska vara möjligt behöver vi alla vara delaktiga och låta det bibelord som är grunden för den här predikan bli en verklighet: I 1 Kor 14:26 skriver Paulus:

Vad innebär nu detta, bröder? Jo att när ni samlas har var och en något att bidra med: sång, undervisning, uppenbarelse, tungotal eller uttolkning. Men allt ska syfta till att bygga upp.

Det här är en enda vers i en ett resonemang i kapitlen 12-14 i Första Korintierbrevet som handlar om de kristna som en kropp, där alla delar är lika viktiga, och alla behövs för helheten, det handlar om andliga gåvor med kärleken som kittet som håller ihop allt och uppmaningen att använda de gåvor Anden ger för att de ska bli till nytta, för att det ska bygga upp, för att Jesus ska bli känd och trodd.

När ni samlas: Man tänker kanske i första hand på gudstjänstgemenskap, men det är förmodligen att förnäva det hela. När vi samlas, vare sig det är ett sammanträde, en städgrupp, en kaffekommitté eller vad det nu kan vara, så ska vi tjäna varandra med de gåvor vi har fått. Fast det kan naturligtvis ske på olika sätt om det är gudstjänst eller sammanträde. Men ”tänket” ska vara detsamma: att det ska syfta till att bygga upp.

Det är lätt att jämföra sig och tänka, ja men inte kan jag, han eller hon är mycket bättre på det där än jag är; eller jag har fått lära mig att vara tyst, att inte ta plats, jag har ingenting att säga eller göra, men tänk att vi allihop fått möjligheter, och att vi alla är lika viktiga för helhetens skull.

Att kunna se vad vi har fått och använda det, även om det kan verka smått och kanske kan vara lite pirrigt till en början, är en av lärjungaskapets utmaningar, för det är inte självklart att det fungerar första gången, men ju mer man använder det desto bättre går det. När ni samlas har var och en något att bidra med. Det står inte han eller hon där borta utan var och en – och det innebär att alla är alla ska finnas med och att alla har möjligheter. Sedan kanske det inte handlar om att alla skall göra allt alla gånger, men att det ska finnas en beredskap att lyfta fram det man fått från Herren för att styrka och bygga upp varandra.

I Korint fanns det många avgudatempel, där det fanns en lössläpplighet, där det inte fanns några begränsningar på hur man betedde sig, och där det var lite av att skrika högst och märkas mest. Och när människor som funnits med i dessa sammanhang kom till tro, så bar man naturligtvis med sig dessa upplevelser och trodde att det skulle fungera likadant när kristna möttes. Paulus skriver bland annat för att tillrättvisa och instruera om hur det ska gå till i de kristna församlingarna, det skall inte vara oordning och oreda, det skall inte ske till eget beröm och för att synas och höras, utan syftet är att visa på Jesus, att underordna sig varandra men också stötta och hjälpa varandra.

Att använda nådegåvorna, speciellt tungotal och profetia var något som ansågs naturligt, och som också ansågs ge en högre andlig status, eftersom de märks på ett annat sätt än de andra gåvorna, men det var en feltolkning eftersom det inte finns någon gradering av de andliga gåvorna, utan att alla är lika viktiga. I gudstjänsten ska man inte lyfta fram det för att synas utan för att bära fram budskap från Herren så att alla som kommer dit ska kunna få en hälsning från Herren. Paulus resonemang går ut på att tungotal som inte uttyds hör inte hemma i gudstjänsten eftersom ingen förstår vad som sägs, men om någon har uttydningens gåva är det viktigt att det finns där, för då kan det bli ett tecken för icke troende. Men profetian som framsägs på ett språk som förstås blir ett tecken för de troende, och kan visa en icke-troende att Gud finns.

Deras utmaning var att ge varandra utrymme, att låta varandras gåvor komma fram, att göra det i frid och ordning eftersom Gud är ordningens och fridens Gud.

Vår utmaning kanske är tvärtom, att våga använda det vi fått, att inte vara rädda för att det ska bli för högljutt och besvärligt utan att hjälpa varandra att våga ta de andliga gåvorna i bruk för att visa på Jesus och vad han har gjort. Var och en har något att meddela och hur är det med gåvorna: Hos var och en framträder anden så att den blir till nytta. Här har vi återigen Hos var och en, vi är alla inkluderade. Det är inget krav, men en stor möjlighet, och tillsammans med dem vi är trygga med i mindre grupper kan vi få öva oss i de olika gåvorna, för att vi ska kunna bygga upp varandra, för att också i gudstjänsten kunna uppmuntra varandra.

Att bygga upp, eller uppbyggelse handlar om mycket mer än en känsla av välbefinnande. Man talar ibland om att det kändes så uppbyggligt,

men att bygga upp varandra och sig själv är ju också att låta tron växa och byggas upp, så att man förstår mer och mer, att man samlar på sig erfarenheter, bibelord som kan bli till hjälp, att man mognar i tron. Någon sa ungefär så här: Nu när jag blivit äldre är jag inte lika tvärsäker som när jag var yngre. Jag har fått fler erfarenheter, fler bevis på vem Gud är och hans omsorg, men allt är inte lika svart och vitt som det var tidigare. Ju högre man bygger ju mer utsikt får man och ser på ett vidare sätt.

Petrus, Jesu lärjunge, ger i sitt andra brev en beskrivning av vad det är att bygga upp (2 Petr 1;4-8): *Han har gett oss sina stora och dyrbara löften, för att ni tack vare dem ska bli delaktiga i gudomlig natur. Sök med all iver att till er tro foga styrka, till styrkan kunskap, till kunskapen självbehärskning, till självbehärskningen uthållighet, till uthålligheten gudsfruktan, till gudsfruktan broderlig kärlek och till omtanken kärlek. Ty om allt detta finns hos er blir er kunskap om vår Herre Jesus inte överksam utan bär frukt.* Han skriver också: (2 Petr 3:18) *Väx till i nåd och kunskap om vår Herre och frälsare Jesus Kristus. Hans är härligheten nu och till evighetens dag.*

I Kol 2:6,7 skriver Paulus: *Ni har lärt känna herren Kristus Jesus, lev då i honom med rot och grund i honom, allt fastare i den tro som ni har undervisats i och låt er tacksamhet överflöda.*

Hur var det Paulus skrev i dagens text?

Vad innebär nu detta, bröder? Jo att när ni samlas har var och en något att bidra med: sång, undervisning, uppenbarelse, tungotal eller uttolkning. Men allt ska syfta till att bygga upp.

Vad är din och min gåva, möjlighet, utrustning? Alla har vi möjligheter att vara öppna för det Gud vill ge och ibland till vår förvåning märka att han vill använda oss i ett sammanhang jag inte förväntat mig och bara just då, andra kan använda sina gåvor mer regelbundet, men tänk att vi får vara med och bygga upp varandra och oss själva för att på så vis kunna visa på Kristus.

Att vara lärjunge är att våga ta för sig, att våga och vilja använda det man har fått, men det är också en stor möjlighet, tänk att han vill använda dig och mig och att vi får vara i hans tjänst.

I januari ska vi ha något vi kallar ”knytisgudstjänst” där tanken är att vi skall låta den här bibelversen bli allvar, att alla har något att bidra med – tänk om vi skulle få höra profetia och tungotal med uttolkning – kanske är det du och jag som har fått gåvan – låt oss använda den.

*”Hjälparen, den helige anden skall lära oss allt och påminna oss om
allt som Jesus har sagt, han skall vägleda oss med hela sanningen!
Amen*

Bibelcitат från Bibel 2000
© Svenska Bibelsällskapet
www.bibeln.se